

Arrest

nr. 257 848 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. L'HEDIM
Edouard Kufferathlaan 24
1020 LAKEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 april 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. L'HEDIM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 mei 2020 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, dit in functie van zijn Belgische partner, mevrouw B.B., met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgesloten.

1.2. Op 23 maart 2021 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 25.09.2020 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [O.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Trogout

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische partner, de genaamde B.B.(...), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen werden de volgende documenten overgelegd:

** Uitkeringsattest De Voorzorg op naam van de referentiepersoon met primaire arbeidsongeschiktheidsuitkeringen voor de periode vanaf 01.07.2020 tot en met 15.10.2020 op naam van de referentiepersoon.*

** Bewijzen van stortingen met uitkeringen van Socialistische De Voorzorg voor de periode vanaf september 2019 tot en met december 2020, eveneens op naam van de referentiepersoon. Uit het uitkeringsattest van De Voorzorg blijkt zij, voor de betreffende periode, over een maandelijks netto-bedrag van 958,88 euro te beschikken.*

** Bewijzen van stortingen door F.Y. (de dochter van de referentiepersoon) met onderhoudsgeld. Deze onderhoudsgelden worden betaald door derden om te voorzien in de noden van en bij te dragen in de kosten verbonden aan het levensonderhoud van de referentiepersoon. Deze bedragen worden niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

** Overzicht rekening met stortingen van OCMW Willebroek voor de periode vanaf mei 2020 tot en met november 2020 waaruit blijkt dat de referentiepersoon maandelijks financiële steun geniet. Aangezien het leefloon een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.*

Uit Dolsis blijkt dat de referentiepersoon voor de periode vanaf 07.05.2018 tot en met 25.02.2021 tewerkgesteld was voor het gemeentebestuur van Kapelle-Op-Den-Bos. Hier werden evenwel geen bewijzen van inkomsten voorgelegd.

Van zijn kant legt betrokkene ook zelf een bewijs van tewerkstelling voor als zelfstandig coiffeur/barbier bij Belgroupe sprl/bvba en aansluitingsbewijs bij Liantis. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Uit alle overlegde documenten blijkt dus dat de referentiepersoon deels geniet van financiële steun van het OCMW Willebroek. We kunnen met deze middelen geen rekening houden aangezien ze verworven

zijn uit het leefloon. Voor zover zou geopperd worden dat inkomsten hadden moeten blijken uit de overzichten van de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen dient opgemerkt te worden dat daaruit blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Meer nog: zij beschikt zelfs niet over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. In die zin is het voor referentiepersoon onmogelijk te voorkomen dat naast zichzelf ook betrokkene niet ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel. Bij toekenning van het verblijfsrecht van betrokkene is het bijgevolg mogelijk dat ook hijzelf zich meteen dient te wenden tot het OCMW.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat de referentiepersoon een sociale woning huurt en hiervoor momenteel een aangepaste huurprijs van € 372,97 als maandelijkse huishuur moet betalen. Dit geeft al aan dat de referentiepersoon zich in een financieel moeilijke situatie bevindt, gezien zij werd toegelaten tot de sociale huurmarkt én dus aan sterk verminderd tarief een woonst kan huren. Er werden verder geen stavingsstukken van de andere vaste en variabele kosten voorgelegd bij de aanvraag, ondanks expliciete vermelding op de bijlage 19ter.

Als we rekening houden met de voormelde inkomsten en de huurlasten die referentiepersoon momenteel betaalt, wil dit zeggen dat voor alle resterende vaste én variabele kosten slechts € 585,91 ter beschikking blijft om betrokkene en zichzelf te kunnen onderhouden. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle deze andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's...) voor twee volwassen personen met dit bedrag kunnen betaald worden. Bovenstaande beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht. Rekening houdend met de armoederisicogrens, die voor België nu bepaald is op € 1780/maand voor 2 volwassenen, lijkt 120% van het leefloon echt wel het minimum wat wij verwachten om het verblijfsrecht te kunnen toestaan, tenzij we over informatie zouden beschikken dat er één of andere grote kost, bvb de huishuur, niet verschuldigd is. Dit is in casu niet het geval. In dit verband is het geenszins kennelijk onredelijk om zich te baseren op de armoederisicogrens, die wordt bepaald als 60% van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Wanneer het totale netto-inkomen van een huishouden zich onder deze grens situeert, is er sprake van een armoederisico (gebaseerd op SILC-survey enquête 2018).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

[...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op:

“Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs

Erreur manifeste d'appréciation et excès de pouvoir ;

Violation de l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 :

Violation du principe général de bonne administration et de proportionnalité :

Violation du principe de proportionnalité entre les effets de la mesure sur le requérant et le but poursuivi par celle-ci ;

Violation de l'article 8 de la CEDH et de l'article 22 de la Constitution;”.

Hij betoogt als volgt :

“En ce que :

La partie adverse motive la décision querellée comme suit :

- VOIR PIECE 1 –

Alors que :

**Défaut de motivation et violation de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs :*

Dans son analyse de la demande de régularisation de séjour du requérant, la partie adverse a manifestement tenu pour établis des faits qui ne correspondent pas à la réalité et, d'autre part, a donné des faits existant une interprétation manifestement erronée ;

IL est de jurisprudence administrative constante (voir, notamment : C.E., arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et 101.283 du 29 novembre 2001) que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé ;

Cette même jurisprudence enseigne également que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet ;

Sur ce dernier point, le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle régulièrement que le contrôle de légalité qu'il lui incombe de réaliser dans le cadre des recours qui lui sont soumis consiste, notamment, à vérifier si l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (cfr. dans le même sens, RvSt, n°101.624, 7 décembre 2001 et C.E., n° 147.344, 6 juillet 2005) ;

En l'espèce, dans sa demande d'autorisation de séjour introduite par le requérant sur base de l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 en date du 25.09.2020, le requérant a produit des pièces qui établissent que son ouvrant droit est en incapacité de travail ;

Dans la motivation de la décision attaquée, la partie adverse indique que, l'ouvrant droit ne dispose pas de ressources suffisantes au sens de la loi dans la mesure où ses allocations d'incapacité de travail n'atteignent pas 120 % du revenu d'intégration social ;

ALORS QUE, l'ouvrant droit étant en incapacité de travail ne peut pas par définition se procurer des revenus professionnels supplémentaires :

La partie adverse ne se prononce absolument pas sur la situation précise du requérant et de son ouvrant droit, en ne prenant pas en considération le fait que Couvrant est incapable de travailler :

En effet, à suivre le raisonnement de la partie adverse une personne en incapacité de travail serait privée d'un droit fondamental qui est celui du droit au regroupement familial :

La partie adverse ne fait aucune mention dans sa motivation du fait que l'ouvrant droit est incapable de travailler et ne pourra donc pas par définition pas augmenter ses ressources par un travail complémentaire ;

En conséquence, la partie adverse a clairement manqué à son devoir de motiver suffisamment et adéquatement la décision attaquée ;

Se faisant la partie adverse a également manqué à son devoir de bonne administration :

Aussi, l'acte querellé contrevient à la loi du 21 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, pris de l'excès de pouvoir, de la motivation absente ou insuffisante ;

** L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme protège le droit de l'individu au respect de sa vie privée et familiale. Le paragraphe 2 de cette disposition n'admet d'ingérence dans ce droit qu'à trois conditions cumulatives. L'ingérence doit être prévue par la loi, elle doit être conforme aux buts légitimes définis par ce paragraphe et doit être nécessaire dans une société démocratique. Cette dernière exigence signifie que la mesure doit être justifiée par un besoin social impérieux et notamment proportionnée au but légitime poursuivi (Cour.Eu.DH. 13/07/1995, n°84 p.277, CE n°61.972, 25/09/1996, RDE, 1996, p.755) ;*

L'article 8 protège le droit de tout être humain de vivre ses relations affectives, sexuelles et familiales dans le respect de sa liberté, sa dignité et de sa responsabilité (JT Renchon « La convention européenne et la régulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique » in mise en oeuvre interne de la convention européenne des droits de l'homme du jeune barreau de Bruxelles 1994 p.92) ;

L'article 8§2 de la CEDH n'admet d'ingérence de l'autorité dans ce droit qu'à la condition que cette ingérence soit prévue par la loi, et qu'elle constitue une mesure qui dans un état démocratique est nécessaire à la sauvegarde des but légitimes définis, à savoir, notamment, la défense de l'ordre publique ;

Cette dernière exigence signifie que la mesure doit être justifiée par un besoins social impérieux et proportionné au but légitime poursuivi (Cour Eur.DH, 13/07/1995, RDE, 1995, n°1995, n°84, p.277, CI n°61.972, 25/09/1996 RDE 1996 p.755) ;

Le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle cependant souvent que la jurisprudence de la Cour a, à diverses occasions, considéré que cette disposition ne garantissait pas, en tant que tel, le droit pour une personne de pénétrer et de s'établir dans un pays dont elle n'est pas ressortissante ;

L'acte attaqué constitue manifestement une ingérence de la partie adverse dans la vie privée et familiale de la partie requérante, laquelle est incompatible avec l'article 8, §2 C.E.D.H précité1 ;

Aucun des buts légitimes rappelés dans l'article précité ne peut raisonnablement justifier une ingérence dans le droit du requérant au respect de sa vie familiale ;

Que la partie adverse viole donc les droits subjectifs du requérant découlant de l'article 8 de la C.E.D.H et qu'elle exerce dès lors un excès de pouvoir et une ingérence disproportionnée ;

Il convient également d'invoquer à cet égard ce qui a été indiqué plus haut à savoir la réelle vie familiale entre le requérant et sa partenaire de nationalité belge :

Le même raisonnement s'applique à l'article 22 de la Constitution, lequel prévoit que le droit au respect de sa vie privée et familiale est garanti ;

Concernant la mise en balance, dans les motifs de sa décision, des éléments de la vie privée et familiale de la requérante dont le fait qu'elle a en Belgique un membre de sa famille, à savoir son époux ;

La partie adverse a à cet égard non seulement manqué à son devoir d'effectuer un contrôle de proportionnalité mais a également violé le principe de proportionnalité entre les effets de la mesure sur le requérant et le but poursuivi par celle-ci, et ce conformément à l'article 8 de la CEDH;

La partie adverse n'a manifestement pas effectué une correcte mise en balance ;

En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande, § 150).

La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29).

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Dans son arrêt n°60 655 du 29 avril 2011, le Conseil du Contentieux des Etrangers a précisé que : (...),

le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En matière d'immigration, la Cour EDH a, dans les deux hypothèses susmentionnées, rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaqim/Belgique, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, §81 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaqim/Belgique, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67). L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

Aussi, la décision attaquée n'a manifestement pas pris en compte les conséquences néfastes que provoqueraient le refus de délivrance du titre de séjour au requérant sur base de l'article 40ter de la loi du 15.12.1980;".

2.2. De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in rechte en in feite. Uit de kritiek van verzoeker dat de bestreden beslissing is behept met een manifeste beoordelingsfout, blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent maar ze op inhoudelijk vlak bekritiseert. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt dan ook niet.

2.3. De Raad bekijkt inhoudelijke kritiek op de motieven vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Er zijn meerdere beginselen van behoorlijk bestuur. Waar verzoeker de schending opwerpt van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur (*“du principe général de bonne administration”*) en nalaat te duiden welk beginsel hij geschonden acht, andere dan het reeds opgeworpen proportionaliteitsbeginsel, is het middel onontvankelijk.

2.4. Verweerder heeft in de bestreden beslissing toepassing gemaakt van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Volgens deze bepalingen dient het familielid te bewijzen dat het de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezelt of zich bij hem voegt en tevens aan te tonen dat de Belg:

“1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. [...]”

2.5. Verweerder heeft tevens toepassing gemaakt van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing niet betwist waardoor ze overeind blijven:

“ Bewijzen van stortingen door F.Y. (de dochter van de referentiepersoon) met onderhoudsgeld. Deze onderhoudsgelden worden betaald door derden om te voorzien in de noden van en bij te dragen in de*

kosten verbonden aan het levensonderhoud van de referentiepersoon. Deze bedragen worden niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

** Overzicht rekening met stortingen van OCMW Willebroek voor de periode vanaf mei 2020 tot en met november 2020 waaruit blijkt dat de referentiepersoon maandelijkse financiële steun geniet. Aangezien het leefloon een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.*

Uit Dolsis blijkt dat de referentiepersoon voor de periode vanaf 07.05.2018 tot en met 25.02.2021 tewerkgesteld was voor het gemeentebestuur van Kapelle-Op-Den-Bos. Hier werden evenwel geen bewijzen van inkomsten voorgelegd.

Van zijn kant legt betrokkene ook zelf een bewijs van tewerkstelling voor als zelfstandig coiffeur/barbier bij Belgroupe sprl/bvba en aansluitingsbewijs bij Liantis. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Uit alle overlegde documenten blijkt dus dat de referentiepersoon deels geniet van financiële steun van het OCMW Willebroek. We kunnen met deze middelen geen rekening houden aangezien ze verworven zijn uit het leefloon."

Ook de uitgebreide overwegingen die in de bestreden beslissing figureren over de behoefteanalyse worden niet bekritiseerd, waardoor ze eveneens overeind blijven.

2.7. Kernpunt van verzoekers kritiek is dat verweerder niet voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat de referentiepersoon arbeidsongeschikt is, zodat hij geen bijkomende inkomsten uit loon kon overleggen. Verweerders redenering komt erop neer om de referentiepersoon het recht op gezinshereniging te ontfangen, aldus verzoeker.

2.8. Verzoeker kan echter niet worden bijgetreden in zijn kritiek. Verweerder maakt een beoordeling van de door verzoeker overgemaakte bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Hij komt tot de vaststelling dat de bestaansmiddelen die kunnen worden weerhouden, met name de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen, ontoereikend zijn, waarna hij een behoefteanalyse maakt. Verweerder heeft dus wel degelijk rekening gehouden met de elementen die verzoekers aanvraag tot gezinshereniging kenmerken, waaronder het gegeven dat de referentiepersoon arbeidsongeschiktheidsuitkeringen trekt. Nergens verwijt verweerder verzoeker dat hij heeft nagelaten voldoende inkomsten uit loon van de referentiepersoon over te maken. Verzoeker kan de bestreden beslissing niet iets laten zeggen wat ze niet zegt. Het is niet omdat men arbeidsongeschiktheidsuitkeringen geniet dat men daarnaast geen andere inkomsten zou kunnen hebben, zoals bijvoorbeeld inkomsten uit rente, uit verhuur van panden in eigendom, ... Van zodra bewijzen van dergelijke inkomsten van de referentiepersoon worden overgemaakt moet verweerder hiermee rekening houden. Echter werden zulke bewijzen niet neergelegd, waardoor verweerder dan ook enkel kon motiveren over de voorgelegde arbeidsongeschiktheidsuitkeringen. De wetgever heeft voorts nergens gesteld dat ongeacht het bedrag aan arbeidsongeschiktheidsuitkeringen dat de referentiepersoon trekt, deze zich steeds kan laten vervoegen door een derdelander-familielid.

2.9. Voorts voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM/artikel 22 van de Grondwet en ontvouwt hij een uitgebreide theoretische uiteenzetting waarbij hij verwijst naar artikel 8, tweede lid van het EVRM. Deze bepaling is echter niet van toepassing op verzoekers geval, dat een eerste toelating tot het Belgisch grondgebied betreft. Voorts bevat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel en gaat zij er ook niet mee gepaard. De bestreden beslissing brengt op zich geen scheiding teweeg tussen verzoeker en zijn Belgische partner. Voor wat betreft het privéleven: verzoeker kent enkel een precair verblijf in België, met een attest van immatriculatie. Wanneer een privéleven zich ontwikkelt tijdens een dergelijk verblijf, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Verzoeker toont met zijn louter theoretisch betoog en een verwijzing naar een arrest van de Raad in een andere zaak niet aan dat er sprake is van dergelijke omstandigheden. Verzoeker toont ook niet aan dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 40 ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kan geen abstractie maken van de wettelijke voorwaarde inzake het overleggen van voldoende bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon moet beschikken. In de Vreemdelingenwet zijn voorwaarden opgenomen voor gezinshereniging

van een derdelander met een Belgisch partner, met name in voormelde wetsbepaling. Voornoemde bepaling kan worden beschouwd als een bepaling die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stelt, waardoor zich geen bijkomende belangenafweging in dit verband opdringt (zie mutatis mutandis RvS 12 december 2019, nr. 246.382: *“Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en œuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique.”* alsook *“Le Conseil du contentieux des étrangers a relevé légalement que les décisions administratives se fondent sur un motif de refus prévu par la loi, non contesté par les requérants, et que, la mise en balance des intérêts requise par l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme ayant été effectuée en l'espèce par le législateur, il n'appartenait pas à la partie adverse d'y procéder à nouveau.”*).

2.10. Verzoeker toont niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk of disproportioneel tewerk ging bij de behandeling van zijn vestigingsaanvraag, dit in het licht van de in artikel 40 ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat de aanvrager moet aantonen dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Evenmin wordt een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA